Br N 04-329
Br RAP.376=774

BOEKERIJ VAN HET KOLONIAAL INSTITUUT

RAPPORT

VAN DE

Kamer van Koophandel en Nijverheid

OP CURAÇAO

betreffende eenige der bij den Kolonialen Raad ingediende belastingontwerpen.

DRUKKERIJ VAN A. BETHENCOURT EN ZONEN.

1907.

31-5-'20
Kon. inst. v/ CENTRALE BOEKERIJ AMSTERDAM
Broch Rap 376 774
BOEKERIJ VAN HET KOLONIAAL INSTITUUT.

Alvorens tot de bespreking van het eigenlijke onderwerp over te gaan, meent de Kamer zich een opmerking te mogen veroorloven.

Op initiatief van het Bestuur der Kolonie in het leven geroepen om dit Bestuur in te lichten omtrent vragen, welke handel en industrie raken, was het haar echter niet gegeven gekend te worden bij het ontwerpen van nieuwe bepalingen van zooveel gewicht voor den handel als die, welke voorgesteld worden bij de ingediende ontwerp-verordeningen op den in-, uit- en doorvoer en de accijnzen.

Aangezien deze ontwerpen van zoo ingrijpenden aard zijn, dat het geheele wezen van den handel er door geraakt wordt, meent de Kamer van hare bevoegdheid gebruik te mogen maken, om uit eigen beweging hare zienswijze daaromtrent bloot te leggen, waarbij zij aanteekent, dat ofschoon hare beschouwingen in de eerste plaats die verordeningen zullen betreffen, welke in direct verband staan tot den handel en de scheepvaart, het wel zal moeten gebeuren, dat zij hier en daar een greep uit de andere ontwerpen doet, aangezien de achttien ontwerpen in zekeren zin als een samenhangend geheel beschouwd dienen te worden.

Een aanmerking, welke op al de ontwerpen slaat, moge hier een plaats vinden. Zij zijn te ingewikkeld, houden al te zware strafbepalingen in, leggen den ingezetenen over het algemeen bovenmatige verplichtingen op, onderwerpen iedereen aan zoovele visitatiën en huiszoekingen, geven zoo groote bevoegdheid aan den minsten beambte, dat, mochten deze verordeningen ingevoerd worden, de bezwaren, welke er door in het leven worden geroepen, onberekenbaar groot zullen blijken.

KONINKLIJK INSTITUUT VD TROPEN-BIBLIOTHEEK
14 0000 0177 8376
IBN 165481

De herziening geschiedt met het doel den druk der belastingen voor al de ingezetenen gelijk te maken, voor zooverre althans dit te bereiken is. Zij steunt op het theoretische beginsel om eenheid van belastingen voor de zes eilanden der kolonie in te voeren en heeft tot hoofddoel de sedert 1828 bestaande belasting op grondeigendommen te verlagen.

Naar vermeerdering van inkomsten voor de Koloniale Kas wordt niet gestreefd met het oog op den tegenwoordigen toestand der kolonie, vooral van het hoofdeiland.

Maar de herziening ziet over het hoofd, dat ingeval de verordeningen ingevoerd mochten worden, zoo als zij daar liggen, daargelaten de nadeelen, welke voor den handel van Curaçao er uit zullen voortvloeien, ook de Koloniale Kas voor een groote vermeerdering van uitgaven zal komen te staan.

Geschoeid op de leest van de Nederlandsche belastingwetten, slaat de herziening geen acht op het bestaande verschil tusschen de toestanden.

Om maar één enkel voorbeeld terloops op te noemen: op de andere eilanden, welke alle, op Aruba na, groote bijdragen uit 's Rijks schatkist vorderen, is met het oog op den financieelen toestand het getal ambtenaren zoo beperkt, dat cumulatie van betrekkingen onvermijdelijk is. Zoo is de ontvanger tevens officier van justitie bij den Raad van Justitie of het kantongerecht, notaris, chef der posterijen. Hoe zal het dezen ambtenaar nu mogelijk zijn naast de aan die verschillende betrekkingen verbonden functiën ook nog de omvangrijke nieuwe werkzaamheden hem bij de verschillende ontwerpen, vooral bij de Algemeene Verordening I. U. en D. opgelegd, te verrichten, terwijl reeds onder de bestaande omstandigheden het op die eilanden meermalen is voorgekomen, dat een schip uren moest wachten om in te klaren, omdat de ontvanger niet op zijn kantoor te vinden was,

aangezien zijn plichten als officier van justitie zijn tegenwoordigheid op een ander gedeelte van het eiland vereischten ?

Het is een bekend feit, dat door alle tijden heen van af de inbezitneming door de Nederlanders de handel en de scheepvaart de hoofdbronnen van bestaan voor de bewoners dezes eilands geweest zijn. Alle tijdperken van bloei, welke Curaçao heeft beleefd, zijn aan den handel te danken, terwijl de perioden van stagnatie van den handel zich kenmerken door economischen achteruitgang van het geheele eiland.

Voor het meerendeel der bevolking is het nog steeds een levensvraag hoe het hier met den handel gesteld is. Behalve voor de vele kooplieden, die er onmiddellijk belang bij hebben, beteekent bloei van deze bron van bestaan ruime inkomsten ook voor de nog veel talrijker arbeiders, die werk vinden bij het lossen en laden van schepen of op- en uitslaan van koopmanschappen, zoo ook voor het groot aantal andere ingezetenen, die belang hebben bij het vreemdelingenverkeer.

Van landbouw en industrie daarentegen heeft Curaçao, althans voor zooverre daardoor de economische toestand van het eiland verbeterd moet worden, niet veel te verwachten.

Bloei van den handel heeft steeds een prijsverhooging van grondeigendommen ten gevolge gehad; bij kwijning van den handel treedt altijd depreciatie van grondeigendommen in als een gevolg van de verzwakte koopkracht en zien ook niet-kooplieden de waarde van hunne vaste goederen tot op een klein gedeelte wegsmelten.

Dit laatste is tegenwoordig zichtbaar ook voor oningewijden in handelszaken, want ware het beter gesteld met de kooplieden, zouden zij dan niet evenals in vroegere jaren van de behaalde winsten, zij het ook een gedeelte, be-

leggen in grondeigendommen, waarnaar alsdan meerdere vraag zou ontstaan met het gevolg, dat vermeden ware geworden hetgeen thans aan de orde van den dag is, namelijk dat onroerende goederen voor minder dan de helft van den kostprijs verkocht worden?

Zien wij alzoo, dat de welvaart van de bevolking in het algemeen ten nauwste samenhangt met den bloei van den handel in het bijzonder, waaruit volgt, dat de inkomsten van de Koloniale Kas in het algemeen gelijken tred houden met den toestand van deze bijzondere bron van bestaan, ook onmiddellijk is het belang van den fiscus bij deze bron van welvaart niet minder groot dan dat van de bevolking, aangezien de directe baten, welke de handel in de Koloniale Kas doet vloeien in den vorm van invoerrechten, accijnzen, scheepsongelden, inkomsten van de posterijen en dergelijke meer een aanzienlijk gedeelte van de koloniale middelen uitmaken, waarbij nog komt, dat daartegenover geen schadeposten bestaan, vermits er geen uitgaven in het belang van den handel op de begrooting drukken.

Elke belemmering van den handel en van de scheepvaart door hooge rechten, door buitengewoon strenge fiscale maatregelen, door veelvuldige formaliteiten, die feitelijk geen nut hebben, zal dientengevolge groot nadeel aan Curaçao berokkenen.

Een voorzichtig beleid zou derhalve medebrengen den handel met alle ten dienste staande middelen te beschermen en in de hand te werken en alle belemmeringen onder welken vorm ook angstvallig te vermijden. Dat beteekent niet, dat de handel niet ook een billijk aandeel in de huishouding der kolonie moet dragen of zich onttrekken mag aan rechtvaardige maatregelen van de zijde van het Bestuur ter verzekering van een geregelde inning van de op te brengen belasting. Maar wel sluit dat uit het opleggen van meer lasten aan den handel dan thans reeds er op drukken, en ook wordt ten eenenmale afge-

keurd het uitvaardigen van bepalingen, welke den handel zóózeer aan banden leggen, dat er niets overblijft van de voor onzen handel noodzakelijke vrijheid van beweging.

Is het zelfs onder elke omstandigheid voor een plaats als Curaçao zeer gewaagd den handel en de scheepvaart zoovele moeilijkheden in den weg te leggen als bij de ontwerp-verordening I. U. en D voorgesteld, bij den tegenwoordigen kwijnenden toestand van den handel is zulks met des te meer klem af te raden.

Volgens den „Vergelijkenden staat van de vermoedelijke uitkomsten der ontworpen herziening" wordt voor het eiland Curaçao de opbrengst van het invoerrecht, tegenwoordig ad f. 86494.—, bij invoering van het onderhavig ontwerp op f. 112350.— geraamd, zoodat dus de vermoedelijke vermeerdering f. 25856.— of ongeveer 30 °/₀ bedraagt.

Deze meerdere den handel van dit eiland opgelegde last moet dienen als een gedeeltelijke compensatie voor de verlaging der grondbelasting en de afschaffing der scheepsongelden.

Deze Kamer is het in de meeste gevallen iu beginsel eens met de billijkheid van de voorgestelde verminderingen.

Zoo vindt zij de thans geheven belasting op grondeigendommen ad 1 °/₀ van de waarde zeker te hoog. De verlaging van deze belasting komt haar aanbevelenswaardig voor. Maar om hetzelfde motief, welk de Commissie van 1881 daarvan afhield, namelijk omdat een belasting, waaraan de bevolking gewoon is geraakt, in den regel minder zwaar drukt dan een nieuwe belasting of een verhooging der bestaande belastingen, kan de Kamer de verlaging tot op de helft niet billijken, welke verlaging trouwens volgens het gedane voorstel niet

alle grondeigendommen, althans niet de ongebouwde ten goede zal komen.

De schattingscommissies ingesteld onder vigueur van de bestaande verordening hebben namelijk als regel aangenomen de onroerende goederen te schatten op een waarde overeenkomende met ongeveer de marktwaarde, bij de bepaling waarvan de opbrengst, ofschoon uit den aard der zaak een belangrijke factor, toch niet den doorslag geeft. Bij de waardebepaling laat men ook andere factoren gelden, waaronder vooral de onderlinge verhouding van vraag en aanbod. Waar nu deze verhouding zooals op Curaçao allerongunstigst is, namelijk veel aanbod bij weinig vraag, drukt deze omstandigheid in groote mate op de hoegrootheid der marktwaarde.

De weinige vraag naar grondeigendommen is o. a. een gevolg van de onzekerheid omtrent de toekomst, zoodat de geldbelegging in vaste goederen geschuwd wordt uit vrees, dat deze niet gerealiseerd zullen kunnen worden als de kapitalen tot andere doeleinden vereischt worden, reden waarom beschikbare kapitalen in den regel den weg naar het buitenland zoeken.

Onder de thans bestaande omstandigheden is de bewering alleszins gegrond, dat de normale opbrengst der plantages, berekend volgens de bepalingen der voorgestelde grondbelastingverordening, een grooter gedeelte van de werkelijke realiseerbare waarde dier plantages uitmaakt dan aangeduid wordt door de verhouding 1 : 16.

Het kan in het midden worden gelaten, dat vele plantages bij aankoop hunne tegenwoordige eigenaren veel meer hebben gekost dan de marktwaarde, waarop zij thans getaxeerd moeten worden, zoodat de opbrengst voor deze eigenaren niet zoo voordeelig is als het er wel den schijn van heeft, terwijl bovendien de meeste dier plantages bezwaard zijn met hypotheken in vele gevallen tot een grootere som dan de tegenwoordige belaste waar-

de, zoodat een groot gedeelte van de opbrengst den hypotheekhouder als rente toevloeit.

Het zal gebeuren, dat o. a. een plantage, waarvan de belastbare waarde thans f. 25000.— bedraagt en waarvoor dus tegenwoordig f. 250.— aan grondbelasting wordt geheven, volgens de bepalingen der voorgestelde ontwerp-verordening bij een opbrengst van f. 4000.— met $\frac{16 \times 4000}{2 \times 100}$ = f. 320.— zal worden belast.

Wordt die ontwerp-verordening aangenomen, dan zullen dus de meeste plantages niet minder en in menig geval zelfs meer dan thans aan grondbelasting moeten opbrengen.

Is van ongebouwde grondeigendommen de marktwaarde niet altijd gelijk aan de opbrengstwaarde, aangezien de marktwaarde zich regelt naar de algemeene economische toestanden, terwijl de opbrengstwaarde gevonden wordt door kapitaliseering van de jaarlijksche opbrengst, welke niet afhangt van of (op Curaçao) geen bijzonderen invloed uitoefent op den algemeenen stand van zaken, met gebouwde grondeigendommen is het anders gesteld. De opbrengst hiervan is de huur, welke al naar gelang van de economische toestanden hooger of lager is, dus van dezelfde factoren afhangt als de marktwaarde van het goed.

Ten aanzien van gebouwde grondeigendommen wordt dan ook bij een verlaging van den belastingvoet op ½ %₀ — om het even of de marktwaarde dan wel de opbrengstwaarde tot grondslag genomen wordt — de beoogde vermindering verwezenlijkt en zulks te meer, aangezien bij de bepaling van de opbrengstwaarde als factor van vermenigvuldiging een lager cijfer dan voor ongebouwde grondeigendommen wordt gesteld.

Weliswaar zal bijgevolg de grondbelasting minder opbrengen dan thans, maar in de praktijk zal het blijken

dat de vermindering niet zoo aanzienlijk is als door het Bestuur verwacht wordt, zoodat het te zoeken aequivalent naar evenredigheid ook minder zal kunnen zijn.

De Kamer wenscht er bovendien terloops op te wijzen, dat het volgens het (door haar overigens niet ingenomen) standpunt van het Bestuur niet billijk te noemen is, een gedeelte van de grondbelasting te vervangen door een andere belasting, aangezien de grondbelasting naar de meening van het Bestuur geamortiseerd is, dus niet meer drukt op de tegenwoordige eigenaren, zoodat verlaging beteekent een geschenk tot het gekapitaliseerd bedrag aan de tegenwoordige eigenaren (zie Memorie van Toelichting Grondbelastingverord.) en zulks ten koste van degenen, die de in de plaats gestelde belasting moeten opbrengen.

Ook met de afschaffing van de onder allerlei benamingen geheven scheepsongelden is de Kamer het principieel eens, daar zulks volkomen past in het stelsel, dat zij voor dit eiland het geschiktst acht, namelijk vrijverklaring van de haven.

Terwijl echter thans de handel in het algemeen hier tengevolge van een samenloop van omstandigheden aan het kwijnen is en een verhooging van het invoerrecht zeker noodlottig blijken zal, is het bekend, dat juist de zeilvaart na het opheffen van belemmerende bepalingen in Venezuela en Columbia een in de laatste jaren ongekenden bloei bereikt heeft en thans een van de weinige takken van handel is, die voordeel afwerpen.

De bewering, voorkomende in de Memorie van Toelichting van de ontwerp-verordening N° 1, alsof die scheepsongelden zwaar zouden drukken op de zeilvaart, die tegenover de groote veranderingen in het wereldverkeer zich *met moeite staande houdt*, heeft de Kamer dan ook bevreemd.

Overigens is met de afschaffing van bedoelde scheepsongelden voor het eiland Curaçao een bedrag van

slechts f. 3407.— gemoeid. Bedraagt namelijk volgens den Vergelijkenden staat van de vermoedelijke uitkomsten der ontworpen herziening de totale opbrengst van de af te schaffen licht- en bakengelden en haven- en veiligheidsrechten f. 7892.—, daarentegen worden de loodsgelden verhoogd met een bedrag geraamd op f. 4485.—

Terzake van scheepsongelden zal de koloniale kas dus per slot van rekening een bedrag ad f. 3407.— derven en zulks tengevolge van de vermindering van belastingen waarvan de druk minder zwaar is dan die van een verhoogd invoerrecht zal blijken.

Bovendien beteekent de voorgestelde wijziging weliswaar voor zeilschepen en booten niet tot een der lijnen, die Curaçao geregeld aandoen, behoorende, een vermindering van te betalen rechten, doch voor de geregelde stoomvaartlijnen, die thans reeds vrijgesteld zijn van licht- en bakengelden en haven- en veiligheidsrechten, daarentegen wegens de verhoogde loodsgelden een verzwaring van lasten, dus een vermindering van de aantrekkingskracht van Curaçao voor deze geregelde lijnen.

Wat betreft de afschaffing van het uitvoerrecht en de verlaging van het invoerrecht op de andere eilanden der kolonie, de Kamer kan in beginsel niet anders dan dien maatregel toejuichen.

Dat echter Curaçao het aequivalent moet opbrengen voor het tekort, waarvoor de koloniale kas zal komen te staan doordien de nieuwe voor de andere eilanden voorgestelde heffingen minder zullen opbrengen dan de thans daar geldende belastingen, is voorzeker niet billijk te noemen en tegenover de ingezetenen van Curaçao niet te verdedigen, waarbij nog komt, dat het groote bezwaar niet ondervangen schijnt te kunnen worden, dat de nieuwe lasten, welke op Curaçao komen te drukken de voornaamste levensbron van dit eiland, met name den handel, zullen schaden.

Het beginsel van eenheid van belastingstelsel in deelen van hetzelfde rechtsgebied stuit hier op de werkelijkheid, dat de verschillende eilanden economisch hemelsbreed van elkander verschillen.

Men heeft reeds ontwaard, dat ook op de bovenwindsche eilanden der kolonie bezwaren vernomen worden tegen de voorgestelde herziening van het belastingstelsel. Terecht is daar dan ook de opmerking gemaakt, dat het denkbeeld van gelijke belasting voor landen, waar de toestanden zoo verschillend zijn, alleen op theoretische gronden te verdedigen is.

Was de opbrengst der patentbelasting op den invoer hier over het jaar 1905 f. 102911.—, d. i. per hoofd der bevolking, gerekend op 30.000 zielen, f. 3.43, uit Bijlage C der Memorie van Toelichting van de ontwerp-verordening N⁰ 1 blijkt, dat de opbrengst der invoerrechten berekend volgens het ontwerp geraamd wordt op f. 112350.— of f. 3.74 per hoofd der bevolking.

In het midden latende, dat, naar het deze Kamer voorkomt, de opbrengst der invoerrechten volgens het ontworpen tarief aanzienlijk meer zal bedragen dan geraamd, acht de Kamer hetgeen thans reeds aan deze belasting hier geheven wordt betrekkelijk hoog, laat staan dus de heffing volgens het ontworpen tarief.

Vergelijkt men bijvoorbeeld bovenstaande cijfers per hoofd der bevolking met de overeenkomstige in het Moederland, dan springt zulks duidelijk in het oog. Daar wordt namelijk bij een bevolking van ongeveer 5.509.000 zielen volgens de raming voor 1907 f. 12.000.000 aan invoerrechten geheven, hetgeen overeenkomt met f. 2.18 per hoofd der bevolking.

Is het lagere cijfer voor Nederland te verklaren uit het feit, dat dit land eigen hulpmiddelen op industrieel en landbouwgebied heeft en dus naar verhouding mindere voortbrengselen van het buitenland moet

invoeren, het mag ook niet over het hoofd worden gezien, dat het aantal dergenen, die geen of zoo goed als geen ingevoerde verbruiksgoederen consumeeren, naar verhouding tot het aantal inwoners op Curaçao veel grooter is dan in Nederland, zoodat ingeval ook met deze omstandigheid rekening kon worden gehouden de vergelijling voor Curaçao veel ongunstiger zou uitvallen.

De economische resistentie van Nederland niet alleen, maar ook van Suriname, Trinidad, Jamaïca en andere landen, welke ter vergelijking opgenoemd worden, is veel sterker dan die van Curaçao, dat geen eigen leven leidt.

In de bedoelde landen vindt namelijk een genoegzaam aantal inwoners een bestaan bij land- of mijnbouw en andere takken van nijverheid, zoodat de koopkracht van de vaste bevolking op zich zelf reeds normaal is, met andere woorden niet in hoofdzaak afhangt van buitenlandsche bezoekers.

Curaçao daarentegen is in de hoogste mate afhankelijk van het vreemdelingenverkeer, hetwelk het te danken heeft aan de faciliteiten verbonden aan een zoo goed als vrije haven. Tot nu toe in exceptioneel gunstige omstandigheden verkeerende ten opzichte van de naburige plaatsen, is dit eiland als tusschenstation opgenomen in het vaarplan van verscheidene stoomvaartlijnen, waarvan de booten alsmede de doorreizende passagiers, die zij medenemen, hier veel vertier brengen.

Het is bekend, dat, mondbehoeften buiten beschouwing latende, het grootste gedeelte van onzen invoer bestemd is voor buitenlandsche consumenten. Met andere woorden Curaçao is niet meer dan een transitoplaats, waar vreemdelingen, die kort na hun aankomst het eiland weder verlaten, de goederen inslaan, welke zij voor hun gebruik op dat oogenblik of later noodig mochten of zullen hebben, maar dan onder de voorwaarde, dat de prij-

Kon. Inst. v/d Tropen
CENTRALE BOEKERIJ
AMSTERDAM

zen zeer laag zijn en in elk geval niet door een hoog invoerrecht opgedreven worden.

In de Memorie van Toelichting tot de Algemeene Verordening I. U. en D. wordt gezegd, dat er reeds in 1741 een tarief was, waarbij op 143 van de 237 daarin genoemde artikelen 8 % werd geheven, verder 4 % van 9 en 2 % van 65 artikelen. Daaraan wordt de mededeeling vastgeknoopt, dat het onder dit tarief was, dat de Curaçaosche handel het tijdperk van zijn grootsten bloei beleefde.

Wat leert ons nu de geschiedenis? Het verbodstelsel door Spanje toegepast in de onder zijn heerschappij staande Zuid-Amerikaansche landen moest hier uit den aard der zaak een smokkelhandel op deze landen doen geboren worden. Weliswaar verminderde deze handel na de opheffing van het verbodstelsel in 1765, doch daar bij deze opheffing nog volstrekt geen volkomen vrijheid van handel verleend werd, bleef de verboden handel voor een gedeelte nog voortduren, terwijl het geleden verlies vergoed werd door den handel, welke met andere omliggende plaatsen geopend werd. Het toppunt van bloei bereikte Curaçao in den Amerikaanschen oorlog tusschen 1775 en 1783.

De winsten, die toen behaald werden, waren zóó enorm hoog en de verhoudingen waren van dien aard, dat zelfs zeer zware invoerrechten geen gewicht in de schaal zouden hebben gelegd. Er was speelruimte voor een zwaarder tarief dan het evenaangehaalde.

Het is echter opmerkelijk, dat de gegevens betreffende dit tarief, ontleend aan een brochure van den Heer J. H. J. Hamelberg, afwijken van die, verstrekt door G. T. Raynal in zijn bekende „Histoire philosophique et politique des établissements et du commerce des Européens dans les deux Indes." Volgens dezen schrijver werd gedurende het tijdvak, waarvan hier sprake is, althans tusschen 1770 en 1780, van alles wat op Curaçao

ingevoerd werd 1 °/₀ geheven. Goederen uit Holland verzonden werden nooit zwaarder belast; koopmanschappen uit andere havens van Europa afkomstig met 9 °/₀ meer, zoo ook koffie—ter bescherming van de Surinaamsche koffie—terwijl van de overige Amerikaansche voortbrengselen slechts 3 °/₀ geheven werd, mits zij rechtstreeks naar een der havens van de Republiek verzonden werden.

Aangezien toen de Europeesche goederen, welke voor den handel met de omliggende streken vereischt werden, hoofdzakelijk uit het Moederland werden aangevoerd, zou ingeval de opgaven van G. T. Raynal juist waren, het invoerrecht op zulke goederen feitelijk niet meer dan 1 °/₀ bedragen hebben.

Hoe dit ook zij, de geschiedenis leert ons, dat ook de medewerking en ondersteuning van de zijde van het Moederland onder de oorzaken van de opkomst van dit eiland gerekend moeten worden. Ook door het koloniaal Bestuur werd getracht zooals G. B. Bosch het in zijn „Reizen in West-Indië en door een gedeelte van Zuid- en Noord-Amerika" uitdrukt: „den handel op alle wijzen te ondersteunen en gemakkelijk te maken en de inwoners het aanwezen der Regeering nauwelijks meer te doen gevoelen dan door de bescherming en veiligheid, welke zij van dezelve ondervonden.

Slechts op den invoer van vreemde goederen waren eenige belastingen gelegd, maar de inwoners, hunne personen, hunne vaste bezittingen, hunne slaven, hunne goederen waren geheel onbezwaard. De huishouding der Regeering was ook ten hoogste eenvoudig en onkostbaar." enz.

Van de even aangeroerde welvaart valt reeds in het begin der 19e. eeuw niets meer te bespeuren. Door een samenloop van allerlei omstandigheden is een diep verval in de plaats daarvan getreden.

BOEKERIJ VAN HET KOLONIAAL INSTITUUT.

Intusschen waren ook de belastingen hier aanmerkelijk verzwaard.

De vroegere winstgevende handel was geheel verloopen en had zich verplaatst voornamelijk naar het Deensche eiland St. Thomas, hetwelk zich door het vermijden van alle lastige en afschrikkende formaliteiten, zelfs waar zij door de bestaande wetten waren voorgeschreven, en door het schenken van alle mogelijke vrijheden en voordeelen aan den handel tot het emporium van heel West-Indië en Zuid-Amerika had weten omhoog te werken.

Door de ondervinding wijzer geworden zag de Regeering in Nederland in, dat het stelsel door Denemarken ten opzichte van St. Thomas gevolgd ook op Curaçao diende toegepast te worden.

Men ging er in 1826 dan ook toe over Curaçao tot een vrijhaven te verklaren. Alhoewel deze maatregel eigenlijk te laat kwam, aangezien door het uitblijven ervan Curaçao vele voordeelen heeft moeten derven, welke St. Thomas ten goede zijn gekomen, zoodat in den beginne de uitkomsten niet aan de gekoesterde verwachtingen beantwoordden, naderhand heeft de ondervinding bewezen, dat tengevolge van de veranderingen in de eerste tientallen jaren der vorige eeuw gekomen in de economische toestanden der wereld, dit stelsel voor Curaçao het aangewezene was.

Bij de herziening der bepalingen op den invoer van 1849 werd de naam van vrijhaven dan ook behouden. Het moge waar zijn, dat met de eene hand een gedeelte afgenomen werd van hetgeen men met de andere gaf, doch niet minder waar, niet minder zeker is het, dat zoo vele voorrechten aan Curaçao verleend werden, dat, zoo het niet volkomen, dan toch in vele opzichten een vrijhaven was. Het zijn juist die voorrechten, welke zijn handel en zijn scheepvaart van de zijde van vreemde landen groot voordeel hebben aangebracht.

Moge nu de naam van vrijhaven niet ten volle ver-

diend zijn, moge het hier slechts een fictie gelden, die fictie is in het belang van het eiland gebleken.

Dank zij het lage invoerrecht, dat geheven werd, zien wij handel en scheepvaart weer herleven. Een groote bloei trad weer in en hield aan tot dat de instelling in Venezuela van een additioneel recht van 30 °/₀ op goederen uit de Antillen afkomstig een tijdperk van achteruitgang deed aanbreken.

De noodzakelijkheid om den handel te beschermen deed zich meer en meer gevoelen. Daarom werd aan de Commissie bij Gouvernements-Besluit van den 19n. December 1879 N° 562 benoemd tot herziening van het belastingstelsel van het eiland Curaçao de opdracht gegeven om te trachten een aequivalent te vinden, waardoor de afschaffing van de patentbelasting op den invoer ad 1 °/₀ kon worden verkregen. Dat aequivalent mocht de Commissie niet vinden, zoodat de patentbelasting bleef bestaan.

Een voorstel tot heffing van successierecht in de rechte lijn niet aangenomen zijnde, werd in de plaats hiervan de patentbelasting op den invoer met ¼ °/₀ verhoogd.

In de algemeene beschouwingen over het ontwerp der Algemeene Verordening I. U. en D en in de inleiding gevoegd bij de ontwerp-verordening N° 1 wordt van de herziening van 1881 gewaagd en daarbij gezegd, dat de grootste verdienste van die herziening mag genoemd worden, dat zij de belastingwetgeving heeft gecodificeerd, hetgeen niet anders te beschouwen is dan als een geringschatting van den arbeid dier Commissie, een arbeid, die door den Gouverneur der Kolonie bij missive van den 20n. Juli 1880 N° 312 genoemd werd verdienstelijk, uitvoerig en oordeelkundig.

Het percentage van 1¼ °/₀ bleef behouden tot 1894 in welk jaar het ter versterking der koloniale middelen op 2 °/₀ gebracht werd.

In 1896 werden eenige ontwerp-verordeningen tot heffing van nieuwe belastingen, waaronder van een inkomstenbelasting, bij den Kolonialen Raad ingediend, doch deze Raad, afkeerig van de nieuwe belastingen, stelde voor om ze te vervangen door een verhooging van het patent op den invoer van 2 op 3 %, welk voorstel aangenomen werd.

Het is dus steeds de handel geweest, die het heeft moeten ontgelden. Dienonverminderd is de herhaaldelijk voorgestelde inkomstenbelasting toch tot stand gekomen en bestaat thans naast het verhoogd invoerrecht, waarvan nu weer een verhooging wordt voorgesteld.

Reeds de verhooging tot 3 % werd beschouwd als een groote fout en de ondervinding van menig koopman heeft bewezen, dat de tegenstanders van bedoelden maatregel juist gezien hadden, aangezien tengevolge ervan de handel met doorreizende vreemdelingen in enkele artikelen zoo goed als alle beteekenis verloren heeft wegens de zij het ook geringe verhooging van den prijs, welke de vroegere afnemers zich niet konden of wilden laten welgevallen.

De gevolgen van een verdere verhooging van het invoerrecht laten zich daaruit afleiden. De handel in meerdere artikelen zal hier gefnuikt worden ten bate van de importeurs in naburige plaatsen, alwaar weliswaar hoogere invoerrechten dan hier geheven worden, waartegenover echter staat, dat de invoeren daar op zoo groote schaal geschieden, dat de Europeesche en Amerikaansche fabrikanten de goederen tegen lagere prijzen leveren dan den Curaçaoschen importeur berekend worden.

Men werpe hier niet tegen, dat het entrepotstelsel dat bezwaar uit den weg zal ruimen, vermits dit stelsel als thans voorgesteld slechts in bijzondere gevallen in toepassing zal kunnen komen. Bij de behandeling van het betreffende voorstel zal dit punt nader worden besproken (zie de beschouwingen omtrent Hoofdstuk IX).

Worden in verreweg de meeste gevallen de goederen aan doorreizende buitenlanders te verkoopen door het hier geheven invoerrecht getroffen en houdt men ook in het oog, dat Curaçao economisch niet sterk genoeg is om zelfs in weerwil van hoogere invoerrechten geheven in eenige omliggende plaatsen aan de concurrentie van deze plaatsen weerstand te bieden, dan blijkt, dat de koopman, wil hij toch de klandizie behouden van doorreizende vreemdelingen, dezen het invoerrecht niet in rekening kan brengen, zoodat een verhooging van dit recht voor hem een verzwaring van belastingdruk beteekent.

Ook waar het binnenlandsche consumenten betreft, kan een verhooging van het invoerrecht met 1 of 2 % in de meeste gevallen niet op dezen verhaald worden. Bij den kleinhandel in sommige artikelen, die stuksgewijze of in zeer kleine hoeveelheden verkocht worden tegen lage prijseenheden, bijvoorbeeld van 2 ½ c. tot 25 c., is een verhooging van den prijs met 2 % niet mogelijk. Kan bij een prijseenheid van 2 ½ c. geen andere verhooging plaats hebben dan tot 3 c., d. i. dus met 20 %, de usantie brengt mede, dat ook bij hoogere eenheden een vermeerdering van den prijs al naar gelang van de hoegrootheid steeds tot halve stuivers, stuivers, dubbeltjes, kwartjes of veelvouden daarvan plaats vindt, zoodat ingeval de verhooging van het invoerrecht op de consumenten verhaald wordt, de vermeerdering van den belastingdruk voor dezen veel aanzienlijker moet zijn dan door den wetgever bedoeld.

In de meeste gevallen doet zich echter ook hier de wet der concurrentie gelden en zal de eene koopman om den anderen de loef af te steken zelf de verhooging van den kostprijs dragen, waardoor zijn mededinger, wil deze niet te gronde gaan, gedwongen wordt hem na te volgen, zoodat het ten laatste de koopman is op wien verhoogingen van het invoerrecht met lage percentages komen te drukken.

De artikelen, waarvoor een invoerrecht van 10 °/₀ naar de waarde of in andere gevallen een hoog specifiek recht voorgesteld wordt, zijn hoofdzakelijk die, welke voor een groot gedeelte bestemd zijn voor den handel met buitenlandsche consumenten, die zooals hierboven reeds uiteengezet, ingeval zij door hooge invoerrechten opgedreven prijzen moeten betalen, den Curaçaoschen importeur den rug zullen keeren, met het gevolg, dat de artikelen, waarvan hier sprake is, aanzienlijk minder zullen worden ingevoerd.

Een verhooging van het invoerrecht, te verhalen op de binnenlandsche consumenten, acht de Kamer daarom afkeurenswaardig omdat bij die verhooging de druk zwaar komt te rusten op de consumenten van verschillende verbruiksgoederen, welke druk veelal in omgekeerde rede staat tot de draagkracht, zoodat van een billijke verdeeling van de lasten daarbij geen sprake kan zijn.

Verzwaring van het tarief veroorzaakt bovendien meerdere en lastiger formaliteiten, hierna verder te bespreken, en heeft oponthoud en kosten ten gevolge, welke den handel zullen belemmeren.

Van een en ander zal het gevolg zijn, dat er minder wordt ingevoerd. De opbrengst van het invoerrecht zal waarschijnlijk zelfs minder zijn dan thans bij een lageren belastingvoet, terwijl de noodzakelijk wordende scherpere controle van bestuurswege belangrijk meer uitgaven zal eischen.

Ook zal niet alleen in het belang van den fiscus, maar ook ten bate van de eerlijke importeurs, die anders niet zouden kunnen concurreeren met minder nauwgezette kooplieden, elk afzonderlijk collo, waarvan de inhoud niet van buiten zichtbaar is, opengemaakt dienen te worden ten einde den inhoud te verifieeren

De uitgaven, aan deze en andere noodig wordende lastige formaliteten verbonden, zouden zelfs een eventueele vermeerdering der opbrengst van het invoerrecht

overtreffen, welke vermeerdering echter met het oog op onze toestanden ten eenenmale uitgesloten is.

Zoo zal een verzwaring van het tarief bij mindere inkomsten een stijging der uitgaven ten gevolge hebben voor den fiscus, die in dezelfde mate als de handel en als allen, die bij het vreemdelingenverkeer belang hebben, door bedoelden maatregel benadeeld zal worden.

Om de bovengenoemde redenen dient naar het oordeel der Kamer het algemeen percentage niet hooger gesteld te worden dan op 3 %, met handhaving van het thans geldende tarief.

Weliswaar is het stelsel van specifiek recht op enkele artikelen thans reeds in toepassing, doch verscheidene artikelen volgens het onderhavige ontwerp aan specifieke rechten te onderwerpen, zouden gevoeglijk gebracht kunnen worden onder den algemeenen regel van invoerrecht te berekenen naar de waarde.

Door de handhaving van het tegenwoordige tarief zal tevens vereenvoudiging van de administratie verkregen en de vexatoire visitatiën en onderzoekingen vermeden worden.

De bewering, voorkomende in de Memorie van Toelichting tot de Algemeene Verordening I. U. en D., dat namelijk sommige der artikelen met 10 % belast evengoed in de kolonie kunnen worden vervaardigd, doch als geïmporteerde artikelen voornamelijk door de gegoeden worden gebruikt, meent de Kamer aan een vergissing te moeten toeschrijven.

Zoo kunnen de geïmporteerde stroohoeden hier niet gemaakt worden; zij zijn meestal goedkooper dan de fijnere hier gemaakte soorten, die uitsluitend door meer gegoeden gebruikt worden, terwijl de geïmporteerde om den goedkooperen prijs ook door minder gegoeden gedragen worden. Het zijn de volkomen onbemiddelden, die de hier vervaardigde stroohoeden van de grofste soort dragen.

Hier met de hand gemaakte schoenen zijn altijd duurder dan de geïmporteerde, welke juist gedragen worden door minder gegoeden, die zich de luxe van hier gemaakte schoenen niet kunnen veroorloven.

Zoo gemaakte kleederen hier ingevoerd worden, dan is het slechts bij uitzondering voor het binnenlandsch verbruik. In verreweg de meeste gevallen zijn zij bestemd voor den verkoop aan doorreizende buitenlanders. Alleen hemden en ondergoed worden hier gedeeltelijk voor de plaatselijke consumtie ingevoerd.

Onverminderd hetgeen hierboven gezegd is met betrekking tot het afkeurenswaardige van een verhooging van het invoerrecht op alle goederen, wenscht de Kamer, behalve op de evengenoemde artikelen (stroohoeden, schoenen, kleederen) nog de aandacht te vestigen op de navolgende posten, daar niet alleen het belang van den handel, maar ook dat van de Koloniale Kas medebrengt, dat zij niet aan speciale heffingen onderworpen worden, te weten:

Fijne beschuit, siropen van vruchten, suikerwerken, onbewerkt tabak in rollen of bladen, geconfijte of ingemaakte vruchten, vruchtenjams. Deze artikelen worden weinig ingevoerd, zoodat het op te brengen invoerrecht van geringe beteekenis zou zijn, terwijl in sommige gevallen speciale heffingen onderzoek omtrent de bereiding noodzakelijk zouden maken.

Alle aan accijns onderworpen artikelen.

Kaarsen, welke in kleine hoeveelheden worden ingevoerd. Het recht van f. 0.10 per K. G. bruto zou ongeveer, zoo niet meer dan, 20 % der waarde bedragen.

Parfumerieën, waarvan verreweg het grootste gedeelte van hetgeen ingevoerd wordt aan buitenlanders verkocht wordt.

Sigaren, waarvoor een recht van f. 0.60 per 100 stuks voorgesteld wordt, welk recht buitengewoon zwaar drukken zal op den invoer van dit artikel uit Neder-

land, vooral ten opzichte van de goedkoopere merken, waarmede de minder gegoeden zich tevreden moeten stellen en die bij den inkoop f. 10,— á f. 12.— per duizend stuks kosten, bedragende het invoerrecht in zulke gevallen 50 á 60 °/₀ (afdalende tot ongeveer 15 °/₀ voor de betere merken), terwijl de fijne Havanasigaren betrekkelijk zoo goed als niet belast worden. Is het de bedoeling om den handel in fijne sigaren te bevorderen, waarom dan niet hetzelfde beginsel toegepast ook op andere fijne artikelen en waarom ten aanzien van dit artikel gebroken met het beginsel van belastingdruk naar draagkracht ?

Het bestaande recht ad 10 °/₀ voor sigaren, hoewel wat hoog, berust ten minste op een billijken grondslag en zou ook behouden kunnen worden voor

Sigaretten, waaromtrent onderzoek noodig zou zijn bij de heffing van invoerrecht naar de hoeveelheid.

Speelkaarten, waarvoor een recht opgenomen is hooger dan de waarde van het artikel ; daarbij komt nog de omstandigheid, dat minstens 80 °/₀ van de ingevoerde hoeveelheid aan buitenlandsche afnemers verkocht wordt.

Steenkolen, een artikel, dat even als alle andere, voor den handel met buitenlandsche afnemers bestemde en toch aan het heffen van invoerrecht onderhevige koopmanschappen, ook aan het algemeene percentage onderworpen zou kunnen blijven. Een recht van 5 cent per 1000 K. G., gelijkstaande met ruim ½ °/₀ van de waarde zou bijna overeenkomen met de vrijstelling, waarmede de Koloniale Raad enkele jaren geleden verklaard heeft zich niet te kunnen vereenigen. De behoefte aan de voorgestelde vrijstelling heeft zich niet doen gevoelen, getuige de vlucht, welke de handel in dit artikel in de laatste jaren genomen heeft.

Zijden stoffen, ook grootendeels bestemd voor den verkoop aan buitenlandsche afnemers.

Hierbij dient aangemerkt te worden, dat van sommige goederen de ingevoerde hoeveelheden van zoo weinig beteekenis zijn, dat in den regel niet elk artikel afzonderlijk in een kist verpakt wordt. Een partij van zulke goederen, bestaande soms uit de meest verschillende artikelen, wordt in éénzelfde kist bijeengebracht, zoodat een uiteenloopende heffing van invoerrecht op de verschillende artikelen onderzoek noodig maken zal, gepaard gaande met moeilijkheden en storing, welke den handel belemmeren.

Mocht het blijken, dat met de voorgestelde verminderingen en afschaffingen een even groot bedrag gemoeid is als door het Bestuur geraamd en is het niet te vermijden, dat het æquivalent ten deele gezocht moet worden in een verhooging van het invoerrecht, dan zou de Kamer in overweging geven in dat geval, maar alleen dan, in plaats van de voorgestelde wijziging van het tarief, alleen zoodanige artikelen aan een hooger recht te onderwerpen, als hoofdzakelijk ingevoerd worden voor de plaatselijke consumtie door de meer gegoeden en waarvan de grondige opneming van de samenstelling, hoedanigheid en hoeveelheid zonder opening der colli kan geschieden.

Aan deze eischen beantwoordt het tarwemeel. Verreweg het grootste gedeelte van de ingevoerde hoeveelheid wordt als een voedingsmiddel van de niet ongegoede klassen in de kolonie verbruikt. De jaarlijks ingevoerde hoeveelheid is zoo aanzienlijk, dat het heffen van een specifiek recht de moeite waard is en de verpakking is zoodanig, dat verificatie zonder moeite kan geschieden en geen kosten behoeft te veroorzaken. Het zou naar het oordeel der Kamer aan een hooger invoerrecht onderworpen kunnen worden of zoo men wil aan een consum-

tierecht, bijvoorbeeld ad f. 1,— per vat of zak van 196 lb. gelijkstaande met 8 á 10 °/₀ van den inkoopsprijs.

Het heffen van dit recht verdient de voorkeur boven de verhooging van het algemeen percentage, ten eerste omdat het niet zoo laag is, dat het niet afgewenteld zou kunnen worden, ten tweede omdat het een artikel betreft, dat bijna uitsluitend voor de binnenlandsche consumtie iugevoerd wordt en ten derde omdat het meerdere, dat een vat of zak zal kosten, omgeslagen kan worden over de daarvan gebakken hoeveelheid brood en zulks niet in den vorm van een in klinkende munt neer te tellen prijsverhooging, maar door het verminderen van het gewicht van elk brood met enkele grammen, hetgeen door de consumenten nauwelijks zal worden bemerkt. De afwenteling levert ook daarom geen bezwaar op, omdat de consumenten tot de niet onbemiddelden behooren. Maïs- en ander meel, door de ongegoeden gebruikt, moeten niet zwaarder dan thans belast worden.

De opbrengst van dat recht gevoegd bij het invoerrecht op steenkolen ad 3 °/₀, dat behouden dient te worden, zal de Koloniale Kas een belangrijke bate opleveren.

Beschouwt men de voorgestelde ontwerp-verordening op den in- uit- en doorvoer en de accijnzen in haar geheel, dan valt het al dadelijk op, dat bij het uitwerken ervan—evenmin als bij dat van de meeste der overige ingediende ontwerpen—de gezonde leer van den grooten economist John Stuart Mill niet is gehuldigd.

"Every tax", zegt genoemde schrijver, "ought to be so contrived as both to take out and to keep out of the pockets of the people as little as possible over and above what it brings into the public treasury of the state A tax may either take out or keep out of the pockets of the people a great deal more than what it brings into the public treasury, in the four following ways:

First, the levying of it may require a great number of officers whose salaries may eat up the greater part of the produce of the tax, and whose perquisites may impose another additional tax upon the people.

Secondly, it may divert a portion of the labour and capital of the community from a more to a less productive employment. (Dit zou hier niet het geval wezen.)

Thirdly, by the forfeitures and other penalties which those unfortunate individuals incur who attempt unsuccessfully to evade the tax, it may frequently ruin them, and thereby put an end to the benefit which the community might have derived from the employment of their capital. (De boeten, verbeurdverklaringen enz. bij de ontwerpen voorgesteld zijn zoo zwaar, dat een geval als hier bedoeld niet uitgesloten is; men denke bijv. aan de vernietiging van stijlerijen.) An injudicious tax offers a great temptation to smuggling, is het slot van *the third way.*

Fourthly, by subjecting the people to the frequent visits and the odious examination of tax-gatherers, it may expose them to much unnecessary trouble, vexation and oppression".

Vooral deze laatste woorden zijn ten volle van toepassing op de onderhavige belastingontwerpen in het algemeen, en op de Algemeene Verordening I. U. en D. in het bijzonder.

In het ontwerp van deze laatste verordening stuit men telkens op voorschriften betreffende visitatie en bewaking. Het is bewaking vóór en bewaking na, slechts onderbroken door visitatiën en verscherpte bewakingen.

De geheele verordening schijnt onder den indruk ontworpen te zijn, alsof de handel en de scheepvaart hier geen ander doel voor oogen zouden hebben dan ontduiking van verschuldigde rechten. Onder dien indruk, die voorzeker een verkeerde is, worden bepalingen voorgesteld, die niet slechts als kwetsend aangezien moeten worden, maar die ook belemmerend zullen werken en wel in die mate, dat de verordening, zooals zij in ontwerp ligt, een schrikbeeld voor handel en scheepvaart genoemd kan worden.

Bij het ontwerpen ervan is geen rekening gehouden met locale toestanden en bestaande gebruiken, waarmede ten eenenmale gebroken wordt en dit enkel om ter wille van de theorie een stelsel door te drijven, waarbij een kwetsende verdenking het motief tot beleedigende maatregelen is.

Onbekendheid met locale toestanden treedt telkens te voorschijn. Al datgene, wat tot nu toe op de meest eenvoudige wijze plaats vond, wordt in den vervolge onderworpen aan tal van formaliteiten en geregeld bij een overdaad van bepalingen, die in de praktijk geen doel zullen treffen, maar slechts bezwaren en moeilijkheden opleveren. Zóó bijvoorbeeld de inklaring, welke thans nog plaats vindt op een wijze, gedurende een lange reeks van jaren in zwang zonder ooit tot bezwaren aanleiding te hebben gegeven, zóó ook als een ander voorbeeld de lossing van goederen, steunende op een langjarige praktijk, zoodat geen nieuwe bepalingen hieromtrent

noodig geacht kunnen worden. Ten overvloede moge hier nog gewezen worden op de voorgestelde formaliteiten ter verzekering van een geregelde betaling van het invoerrecht, welke volgens de opgedane ondervinding van ruim een halve eeuw voor Curaçao geen reden van bestaan hebben.

Het zijn de vele stoomschepen, die onze haven bezoeken, welke hier vertier brengen. Deze stoomschepen behooren meestal tot geregelde lijnen, die Curaçao met het oog op de faciliteiten, waarop zij hier mogen rekenen, in haar vaarplan hebben opgenomen. Elke nieuwe verplichting of formaliteit, welke de scheepvaart wordt opgelegd, zal de kracht verminderen, waarmede Curaçao die vreemde schepen aantrekt, en aangezien bij het verkeer met die schepen het grootste voordeel aan de zijde van Curaçao is, zal de vermindering van die kracht voor dit eiland een verlies zijn.

Als voorbeeld, welke gevolgen bepalingen als de voorgestelde kunnen hebben, moge hier aangehaald worden, dat, nadat men er eenigen tijd geleden in Venezuela toe overgegaan is de hand te houden aan de bepaling, volgens welke, met zekerheidstelling, geeischt wordt, dat, ingeval bij de lossing van een schip een collo mocht ontbreken, dit schip met een boete wordt gestraft, een der stoomvaartlijnen naar aanleiding daarvan besloten heeft geen lading ter overscheping naar Maracaibo aan te nemen.

Ook zal door het opleggen van meerdere verplichtingen aan de scheepvaart de kans grooter worden, dat een of andere formaliteit over het hoofd gezien wordt, met het gevolg, dat ook het gevaar van een boete te verbeuren toeneemt. Om zich daartegen te dekken zullen de stoomvaartlijnen de vrachtprijzen verhoogen, hetgeen op zich zelf het opleggen van meerdere lasten aan den handel beteekent, terwijl alsdan bovendien ook de doorvoerhandel minder zal worden. Dit laatste is reeds ge-

bleken bij de verhooging van de vracht van een artikel, hetgeen den kooplieden te Maracaibo aanleiding heeft gegeven om dat artikel via New York te verschepen ten einde niet getroffen te worden door die hoogere vracht.

Thans worden hier vele bepalingen voorgesteld zonder dat de noodzakelijkheid ervan ooit gebleken was, welke bepalingen, uit den aard der zaak stremmend, geduld worden in plaatsen, waar veel handel is, waar hooge invoerrechten bestaan en de opbrengst hiervan zoo aanzienlijk is, dat de met bedoelde bepalingen gepaard gaande uitgaven gewettigd worden, aangezien dan bij die hoogere invoerrechten gevaar is, zooals bijvoorbeeld in zekere omliggende landen, dat er getracht wordt die te ontduiken of regelingen te treffen met de ambtenaren, om minder rechten te betalen dan werkelijk verschuldigd is.

Worden nu bij een verhooging van het invoerrecht hier meerdere maatregelen ter contrôle noodig, de hierdoor veroorzaakte uitzetting der uitgaven zal de meerdere opbrengst opslokken, zoodat de balans niet ten voordeele van de Koloniale Kas valt, terwijl de toepassing van de voorgestelde harde bepalingen op het hoofdeiland, dat in den handel zijn hoofdbron van bestaan heeft, nadeelig zal werken.

Wat de andere eilanden der kolonie betreft, zullen die bepalingen onuitvoerbaar blijken, tenzij ook daar de administratiekosten zeer aanzienlijk verhoogd worden. Van weinig beteekenis op die andere eilanden, verkeert de handel van het hoofdeiland thans in een gedrukten toestand, zoodat het zeer gewaagd zou zijn dien handel nog meer struikelblokken in den weg te leggen, zooals bij de onderhavige ontwerp-verordeningen geschiedt, terwijl het ook met het tegenwoordig streven der Regeering, om de kolonie door alle middelen op te beuren, in strijd is, vermits niets den verderen achteruitgang der kolonie, vooral van het hoofdeiland, zoozeer

in de hand zal werken als de belemmering van handel en scheepvaart.

Aan de ambtenaren der invoerrechten en accijnzen in het algemeen, maar vooral aan den inspecteur worden bovenmatige bevoegdheden, aan dezen laatste zelfs een arbitraire macht, toegekend. Tegen de opneming van dergelijke bepalingen in een wet dient gewaakt te worden.

Het gaat niet aan te beweren, dat de harde bepalingen opgenomen worden om slechts in bijzondere gevallen toegepast te worden en dat in de praktijk daarmede de hand gelicht zal worden. Het verdient de voorkeur de wet zoodanig te maken, dat zij uitgevoerd kan worden, en geen bepalingen te verordenen, welke zoo bezwarend zijn, dat daaraan de hand niet kan worden gehouden.

Ook in de verordening van 1881 zijn zekere bepalingen opgenomen, welke onuitvoerbaar bleken te zijn, maar „de natuur is sterker dan de leer," zooals de Memorie van Toelichting tot de onderhavige ontwerp-verordening naar aanleiding daarvan terecht aanmerkt, en men heeft zich in de praktijk niet gehouden aan hetgeen onuitvoerbaar was. Deze ervaring moest ertoe hebben geleid de leer prijs te geven voor de natuur en zich aan het bestaande gebruik te houden, inplaats van weer in dezelfde fout van 1881 te vervallen, om namelijk onuitvoerbare bepalingen in de wet op te nemen.

Artikel 1 van de ontwerp-verordening onder bespreking bepaalt o. a., dat onder „Administratie" verstaan moet worden de „Administratie der belastingen." Zoover de Kamer heeft kunnen nagaan wordt in het ontwerp geen omschrijving of aanduiding gegeven van die administratie en daar de verordening voor al de eilanden der kolonie van kracht zal zijn, is het niet aan te nemen, dat daarmede bedoeld wordt de Administratie van Financiën;

alleen op het hoofdeiland bestaande. Zal het dan de Inspecteur zijn?

Het ontwerp, uit Nederlandsche wetten opgemaakt, heeft uitdrukkingen daaruit overgenomen, welke slaan op instellingen, die hier en op de andere eilanden niet bestaan.

In art. 2 komt de bepaling voor, dat de invoerrechten en accijnzen zijn verschuldigd zoo menigmaal de goederen in de kolonie worden ingevoerd. Weliswaar wordt in een der overige artikelen uitzondering daarop toegelaten ingeval van stranding, doch dit beantwoordt niet in allen deele aan de billijkheid. In de eerste plaats namelijk dient aangeteekend te worden, dat de accijnzen niet verschuldigd zijn bij invoer, doch slechts bij het in comsumtie brengen, terwijl in de tweede plaats niet over het hoofd mag worden gezien, dat omstandigheden den terugkeer van een schip naar de haven kunnen noodig maken en dit dikwijls ook doen, zelfs al heeft het schip geen schade geleden. Het gebeurt namelijk meermalen, dat de lossing niet plaats kan vinden als bij het vertrek van het schip beraamd, en dat het naar de haven terugkeert om een geschikter oogenblik af te wachten voor de lossing.

Het zou (art. 5) de voorkeur verdienen de kantooruren bij de verordening te regelen.

De vertaling in zoovele talen van de verordening of van een uittreksel ervan (art. 8), ofschoon voorgeschreven in het belang van den handel, zal slechts dienen, om aan de wereld te verkondigen, dat Curaçao opgehouden heeft een vrijhaven te zijn. Het is natuurlijk aan te raden, dat ook de vreemde bezoekers van een plaats in de gelegenheid worden gesteld de plaatselijke wetten te leeren kennen, doch dan moeten die wetten vooral op een plaats als Curaçao niet zoo bezwarend zijn, dat aan den vreemdeling en in het bijzonder aan de scheepvaart daardoor een schrikbeeld voorgespiegeld wordt.

De bepaling van art. 10, waarbij buitenlandsche stoomvaartmaatschappijen onder de verplichting gesteld worden op het eiland Curaçao domicilie te kiezen voor alles, wat de uitvoering der verordening enz. betreft, is in de praktijk niet noodig gebleken. Jaren lang hebben verscheidene stoomvaartmaatschappijen onze haven aangedaan en nimmer is het gebleken, dat het gemis van domicilie bezwaar opleverde. Ten aanzien van de andere eilanden der kolonie, vooral van de bovenwindsche, is deze bepaling bovendien zeer onpractisch.

De vele formaliteiten, welke bij de inklaring [eerste Afdeeling] voorgeschreven worden, zijn zoo bezwarend, dat zij geen ander gevolg kunnen hebben dan de scheepvaart en den handel te belemmeren.

In art. 13 van het ontwerp wordt de eisch gesteld, dat de schipper de inklaring doen moet en zulks in afwijken van art. 3 van de verordening N°. 22 van 1881, waarbij bepaald wordt, dat de inklaring geschieden zal door den gezagvoerder of iemand van zijnentwege. Wanneer men niet uit het oog verliest, dat de gezagvoerder van een stoomschip in den regel bij zijn aankomst veel te doen heeft, dan is die verplichting hem bij art. 13 opgelegd, een vermeerdering zijner werkzaamheden en dit zonder eenig doel.

De afgifte der scheepspapieren geschiedt volgens art. 13 van de bestaande verordening aan den consul van de nationaliteit van het schip en een bewijs van den consul, dat die afgifte geschied is, wordt thans voldoende geacht voor de inklaring. Volgens het ontwerp echter zouden die scheepspapieren afgegeven moeten worden aan den eerstaanwezend ambtenaar, die een rechercheur kan wezen. Het behoeft wel geen betoog, dat deze documenten beter toevertrouwd zijn aan een consul dan aan den eersten den besten ondergeschikten beambte en voor den gezagvoerder van een schip is het een quaestie van het

grootste gewicht, aan wien bij zijne scheepspapieren in bewaring geeft, daar er landen zijn, waar verlies van sommige dier papieren gestraft wordt met zware boeten, soms van f. 1000.— en meer.

Een bepaling, welke volstrekt geen doel treft en slechts moeilijkheden zal veroorzaken, is die van de afgifte der ladingspapieren voor alle goederen, die zich in het schip bevinden.

Wanneer men bedenkt, dat de stoomschepen lading aan boord hebben voor verschillende havens en dat de goederen voor elke haven bestemd ter bestemming afgeleverd dienen te worden, dan kan men moeilijk vatten, welk nut het hebben kan den schipper te verplichten ook de ladingspapieren, betrekking hebbende op goederen, niet voor deze haven bestemd, af te geven.

De bepaling, voorkomende in art. 15, dat de akte van inklaring inhouden moet de lijst van alle ingeladen goederen is redelijk, mits slaande uitsluitend op hier te lossen goederen; het verdere voorschrift echter, dat de soort van die goederen volgens de algemeene handelsbenaming vermeld moet worden, kan in de praktijk tot moeilijkheden aanleiding geven, aangezien de manifesten en cognossementen, welke volgens de laatste alinea de lijst kunnen vervangen, niet altijd die algemeene handelsbenamingen vermelden.

De bepaling van art. 17 over looding, verzegeling of bewaking van de goederen opgegeven onder de algemeene benaming van koopmanschappen—de meest algemeene benaming op manifesten en cognossementen, waar het droge goederen geldt—is buitengewoon streng, bovendien doelloos, als men uit de facturen toch de waarde kent van de goederen, waarop het invoerrecht geheven wordt, en kan niet anders dan tot een onaangenaam gevoel aanleiding geven. Hoe of dit nu in het belang van den handel ter beoordeeling der Administratie wenschelijk kan worden geacht, is moeilijk te raden.

De bepaling van art. 21, dat de goederen, indien niet binnen een door de Administratie te bepalen tijd wederuitgevoerd, voor het invoerrecht en den accijns gelijkgesteld worden met ingevoerde goederen, is te hard. De uitvoer kan om de een of andere reden niet binnen den bepaalden termijn geschieden, in welk geval het mogelijk moet zijn dien termijn te verlengen.

Hier wordt ook gesproken van accijns, alsof dit recht bij invoer verschuldigd zou zijn, terwijl het accijnsrecht een consumtie-recht en geen invoerrecht is.

Omtrent reisbagage en passagiersgoed, waarvan de inklaring en verdere behandeling volgens art. 23 zouden moeten worden onderworpen aan voorschriften door den Gouverneur vast te stellen, heeft de ondervinding getoond, dat de visitatie, zooals in den laatsten tijd in zwang gekomen, herhaaldelijk aanleiding geeft tot klachten van de zijde der vreemde bezoekers, die terecht aanvoeren, dat zij hier komen om inkoopen te doen, niet om goederen tot verkoop in te voeren. De meesten komen dan ook uit plaatsen, waar zware invoerrechten geheven worden, zoodat door hen mede te brengen goederen hier aangekocht zouden kunnen worden tegen prijzen, in elk geval niet hooger dan zij betalen in de landen, waarvandaan zij komen. Zij brengen trouwens geen andere dan tot eigen gebruik bestemde goederen mede, zoodat de kosten aan de visitatie van reisbagage en passagiersgoed verbonden meer zouden bedragen dan het weinige, dat de goederen, nu en dan in de koffers gevonden, aan invoerrecht zouden opbrengen.

Wordt nu boven en behalve die visitatie nog de nieuwe bepaling in het leven geroepen, dat reisbagage en passagiersgoed moeten worden ingeklaard, dan zal de gegronde ontevredenheid ten deze nog toenemen, terwijl bovendien de ondervinding elders geleerd heeft, dat het onmogelijk is de hand te houden aan de hier bedoelde bepaling. Men is namelijk in Venezuela, waar eenigen

tijd geleden een dergelijk voorschrift vastgesteld is, bij de uitvoering ervan op onoverkomelijke bezwaren gestuit.

De invoer van handelsmonsters en kleine pakken tijdschriften moet evenals thans volkomen vrij blijven. Wordt het aan den Gouverneur vrijgelaten, om voorschriften daaromtrent vast te stellen, dan krijgt deze de bevoegdheid om ook bezwarende bepalingen in het leven te roepen, hetgeen naar het oordeel der Kamer à priori onmogelijk gemaakt en niet, zooals in art. 23 geschiedt, bij voorbaat gesanctioneerd dient te worden.

Ten opzichte van de tweede Afdeeling, handelende over de lossing van goederen, kan volstaan worden met verwijzing naar hetgeen gezegd is van de verordening in het algemeen.

In het bijzonder moge hier gewezen worden op art. 26, waarbij bepaald wordt, dat bewaking toegepast zal worden, indien de lossing niet binnen twee dagen is volbracht, welke bepaling wel als overbodig geacht kan worden, aangezien bewaking toch ten allen tijde toegepast wordt.

De bijzondere macht, den Inspecteur toegekend, waarvan reeds hierboven gewaagd is, blijkt o. a. uit art. 28, waarbij het aan hem wordt overgelaten te beslissen, in welke gevallen er frauduleuze oogmerken aanwezig zijn.

Ook in de derde Afdeeling, inklaring met vrachtlijsten, worden onder den schijn van vergemakkelijking zoovele en zulke bezwarende formaliteiten voorgeschreven, dat de toepassing ervan groote moeilijkheden zal veroorzaken, terwijl ook de bepalingen van de vierde Afdeeling. handelende hoodzakelijk over tijdelijken opslag, zeer ingewikkeld en niet minder hard zijn dan die der vorige Afdeelingen. Men vergelijke de algemeene opmerkingen omtrent de verordening in haar geheel.

De bepaling van art. 21, dat de goederen, indien niet binnen een door de Administratie te bepalen tijd wederuitgevoerd, voor het invoerrecht en den accijns gelijkgesteld worden met ingevoerde goederen, is te hard. De uitvoer kan om de een of andere reden niet binnen den bepaalden termijn geschieden, in welk geval het mogelijk moet zijn dien termijn te verlengen.

Hier wordt ook gesproken van accijns, alsof dit recht bij invoer verschuldigd zou zijn, terwijl het accijnsrecht een consumtie-recht en geen invoerrecht is.

Omtrent reisbagage en passagiersgoed, waarvan de inklaring en verdere behandeling volgens art. 23 zouden moeten worden onderworpen aan voorschriften door den Gouverneur vast te stellen, heeft de ondervinding getoond, dat de visitatie, zooals in den laatsten tijd in zwang gekomen, herhaaldelijk aanleiding geeft tot klachten van de zijde der vreemde bezoekers, die terecht aanvoeren, dat zij hier komen om inkoopen te doen, niet om goederen tot verkoop in te voeren. De meesten komen dan ook uit plaatsen, waar zware invoerrechten geheven worden, zoodat door hen mede te brengen goederen hier aangekocht zouden kunnen worden tegen prijzen, in elk geval niet hooger dan zij betalen in de landen, waarvandaan zij komen. Zij brengen trouwens geen andere dan tot eigen gebruik bestemde goederen mede, zoodat de kosten aan de visitatie van reisbagage en passagiersgoed verbonden meer zouden bedragen dan het weinige, dat de goederen, nu en dan in de koffers gevonden, aan invoerrecht zouden opbrengen.

Wordt nu boven en behalve die visitatie nog de nieuwe bepaling in het leven geroepen, dat reisbagage en passagiersgoed moeten worden ingeklaard, dan zal de gegronde ontevredenheid ten deze nog toenemen, terwijl bovendien de ondervinding elders geleerd heeft, dat het onmogelijk is de hand te houden aan de hier bedoelde bepaling. Men is namelijk in Venezuela, waar eenigen

tijd geleden een dergelijk voorschrift vastgesteld is, bij de uitvoering ervan op onoverkomelijke bezwaren gestuit.

De invoer van handelsmonsters en kleine pakken tijdschriften moet evenals thans volkomen vrij blijven. Wordt het aan den Gouverneur vrijgelaten, om voorschriften daaromtrent vast te stellen, dan krijgt deze de bevoegdheid om ook bezwarende bepalingen in het leven te roepen, hetgeen naar het oordeel der Kamer à priori onmogelijk gemaakt en niet, zooals in art. 23 geschiedt, bij voorbaat gesanctioneerd dient te worden.

Ten opzichte van de tweede Afdeeling, handelende over de lossing van goederen, kan volstaan worden met verwijzing naar hetgeen gezegd is van de verordening in het algemeen.

In het bijzonder moge hier gewezen worden op art. 26, waarbij bepaald wordt, dat bewaking toegepast zal worden, indien de lossing niet binnen twee dagen is volbracht, welke bepaling wel als overbodig geacht kan worden, aangezien bewaking toch ten allen tijde toegepast wordt.

De bijzondere macht, den Inspecteur toegekend, waarvan reeds hierboven gewaagd is, blijkt o. a. uit art. 28, waarbij het aan hem wordt overgelaten te beslissen, in welke gevallen er frauduleuze oogmerken aanwezig zijn.

Ook in de derde Afdeeling, inklaring met vrachtlijsten, worden onder den schijn van vergemakkelijking zoovele en zulke bezwarende formaliteiten voorgeschreven, dat de toepassing ervan groote moeilijkheden zal veroorzaken, terwijl ook de bepalingen van de vierde Afdeeling, handelende hoodzakelijk over tijdelijken opslag, zeer ingewikkeld en niet minder hard zijn dan die der vorige Afdeelingen. Men vergelijke de algemeene opmerkingen omtrent de verordening in haar geheel.

In de vijfde Afdeeling wordt bij art. 52 gewaagd van konvooiloopers, scheepsmakelaars of cargadoors, hier onbekende grootheden. Zelfs het hoofdstuk over gewone makelaars is uit het Nederlandsche Wetboek van Koophandel niet overgenomen in het Wetboek van Koophandel voor deze kolonie.

Al de bepalingen van de tweede onderafdeeling, beginnende bij art. 58, zijn te zwaar, te ingewikkeld, met te vele formaliteiten verbonden en zullen, zoo zij niet buiten toepassing gelaten worden, groote moeilijkheden met zich medebrengen.

De waardebepaling, als voorgeschreven in art. 58, heeft een verhooging van het invoerrecht ten gevolge. Krachtens de bestaande bepaling (art. 16 laatste alinea van de verordening N° 22 van 1881) worden namelijk onder de belastbare waarde niet begrepen de verpakking en expeditiekosten, terwijl volgens art. 58 der voorgestelde verordening in de waarde, die tot grondslag van de heffing van het invoerrecht moet strekken, ook begrepen worden de kosten van emballage, transport, assurantie en commissie. Deze kosten bedragen voor goedkoope artikelen soms evenveel als, in enkele gevallen zelfs meer dan, de inkoopsprijs (om maar één enkel voorbeeld op te noemen: voor dakpannen 125 %), zoodat de verhooging van het invoerrecht op zulke artikelen veel aanzienlijker is dan de eenvoudige verhooging van den belastingvoet.

Art. 59 kent den Inspecteur en de ambtenaren de macht toe een hoogere waarde vast te stellen dan aangegeven. De bepaling van art. 16 sub 3° der bestaande verordening, volgens welke in geval van twijfel nopens de juistheid der opgaaf de schatting door deskundigen geschiedt, verdient voorzeker de voorkeur. Elke bovenmatige bevoegdheid aan één persoon te verleenen leidt tot machtsoverschrijding. Weliswaar wordt bij art. 72 een commissie van beoordeeling ingesteld, waarop beroep

gedaan kan worden, doch het is verre verkieslijker en minder omslachtig bij twijfel omtrent de waarde die commissie, die uit deskundigen zal worden samengesteld, de waarde te laten bepalen.

Bovendien is de bepaling, dat de Inspecteur voorzitter is van de commissie van beoordeeling in groote mate af te keuren, daar men in vele gevallen bij die commissie van zijn beslissing in beroep zal moeten komen. Het is dus een vreemd voorschrift, dat hij deel moet uitmaken van de commissie, des de vreemder, vermits bij art. 76 bepaald wordt, dat aan de behandeling van- en de beslissing omtrent aangiften, waarbij een lid van de commissie betrokken is, dat lid geen deel neemt.

De boete, bij art. 62 vastgesteld, van vijfmaal het invoerrecht, berekend over het verschil tusschen de aangegeven en de getaxeerde waarde, is te zwaar, vooral als men bedenkt, dat de verkeerde opgave soms enkel aan een vergissing en niet altijd aan de bedoeling om de rechten te ontduiken te wijten is.

De bepaling van art. 67 ontneemt den koopman het recht op te komen tegen een waardebepaling, die te hoog mocht zijn. Om in het bezit te worden gesteld van zijn goederen kan hij zich in de noodzakelijkheid zien het invoerrecht met de verhooging te betalen, aangezien voorafgaande inroeping van de beslissing van den Inspecteur en van de commissie (artt. 69 en 70) tijd zou vorderen en den eigenaar der goederen de gelegenheid ontnemen zijne goederen onmiddellijk van de hand te doen. Ter voorkoming daarvan betaalt hij het invoerrecht, doch moest niet geacht worden hierdoor het recht te verbeuren tegen de bepaling der waarde zijner goederen op te komen.

De bepaling van art. 80, waarbij aan de visiteerende ambtenaren de bevoegdheid verleend wordt om de aangegeven waarde te verhoogen van belaste voorwerpen, die zich onder de bagage van reizigers bevinden, is een

uitvloeisel van art. 23, waarbij voorschriften ten aanzien van de inklaring en verdere behandeling van reisbagage in uitzicht gesteld worden. Hetgeen ad art. 23 te berde gebracht is geldt dus ook ten deze.

De derde onderafdeeling, wegvoering der goederen, zal in de praktijk groote bezwaren veroorzaken.

Tenzij het aantal ambtenaren, die belast worden met het ontvangen der afgiften bij aankomst van schepen, aanzienlijk uitgebreid wordt, zal het uiterst zelden gebeuren, dat de aangebrachte goederen door de kooplieden in ontvangst kunnen worden genomen op denzelfden dag der lossing. Zonder die menigvuldige formaliteiten, welke bij het ontwerp worden voorgeschreven, geschiedt het thans reeds, dat de verklaringen niet door den ambtenaar aangenomen worden op denzelfden dag van aankomst der stoomschepen, wordende de facturen eerst na een paar uur van het postkantoor ontvangen, waarna pas door de consignatarissen de verklaring van de goederen opgemaakt kan worden.

Voegt men bij de formaliteiten welke nu voorgesteld worden, de verplichting om vóór de ontvangst of wegvoering der goederen het verschuldigde invoerrecht te betalen en daarvoor quitantie in handen te krijgen, dan zal, zoo het aantal ambtenaren niet aanzienlijk wordt uitgebreid, de ontvangst der goederen worden vertraagd, aangezien de onmiddellijke berekening van het verschuldigde invoerrecht eenigen tijd vordert van de Administratie, vooral in de niet zeldzame gevallen, dat soms op één enkelen dag meer dan honderd personen tegelijk goederen ontvangen.

Ter afwending van het gevaar, denkbeeldig zooals wij zullen zien, van verlies door wanbetaling van het invoerrecht, worden dus maatregelen voorgesteld, welke hetzij vertraging veroorzaken en hierdoor een nieuwe moeilijkheid voor den handel opleveren, of anders een

uitbreiding van het ambtenaarspersoneel noodzakelijk zouden maken.

De bepaling, dat het invoerrecht onmiddellijk dient te worden voldaan is ook al een nieuw bezwaar, waartoe geen aanleiding bestaat. (Zie hieromtrent hetgeen ad art. 122 aangevoerd wordt).

Zijn de bepalingen, voorgesteld ten opzichte van accijnsvrije goederen, zwaar en belemmerend, in nog hoogere mate zijn die, welke op accijnsgoederen betrekking hebben (zesde Afdeeling), streng en hard.

Het blijkt ook uit deze Afdeeling, dat bij de gewone beambten een kennis verondersteld wordt, welke zij over het algemeen niet geacht kunnen worden te bezitten.

Ingewikkeld in de hoogste mate is de geheele regeling. Reeds art. 89 spreekt van een verklaring, welke tot gronslag strekken zal van de betalingen, debiteeringen, zekerheidstellingen, afschrijvingen en restitutiën.

Het tweede lid van art. 90 verklaart de opneming door een tweeden ambtenaar, één enkel geval uitgezonderd, beslissend. Alweer dus een voorbeeld uit vele van te groote macht aan de ambtenaren toegekend.

Bij hare beschouwingen omtrent de ontwerp-verordening, welke accijnsgoederen betreft, stelt de Kamer zich voor in nadere bijzonderheden te treden.

De bepalingen van de zevende Afdeeling, handelende over verboden, onbekende en onbeheerde goederen, zullen uiterst zelden in toepassing komen.

De invoer van alle goederen is hier toegelaten, zelfs van oorlogsbehoeften, waarvan alleen de uitvoer verboden is, zoodat de invoer van zelf onmogelijk gemaakt wordt.

De publicatie van 1822 legt zulke zware straffen op den clandestienen invoer van ammunitie enz., dat bij de herziening van 1881 deze aangelegenheid onaangeroerd

is gelaten. In art. 97 van het ontwerp onder bespreking wordt die publicatie, hoewel niet uitdrukkelijk genoemd, toch gehandhaafd.

De negende Afdeeling, waarbij het grondgebied der eilanden in vrij en onvrij terrein verdeeld wordt, bevat zoo vele beperkende bepalingen, vooral ten aanzien van het vervoer over het zoogenaamde onvrije terrein, dat dit blijken zal uiterst bezwarend te zijn voor de buitenbewoners in het algemeen en voor den minderen man in het bijzonder.

De bepaling van art. 106, waarbij de ambtenaren bevoegd worden verklaard, weliswaar op last van den Inspecteur, onderzoek te doen in alle huizen en op alle terreinen, waar zij verboden magazijnen of nederlagen vermoeden, kan niet anders dan als vexatoir beschouwd worden.

Art. 147 van het Reglement op het Beleid der Regeering laat wel het binnentreden in de woningen tegen den wil van den bewoner toe „op last eener magt, tot het geven van zoodanigen last bij algemeene verordening bevoegd verklaard," maar van die toelating dient spaarzaam gebruik te worden gemaakt.

Wanneer men bedenkt, dat de ambtenaren, die de bevoegdheid erlangen de woningen binnen te treden, in den regel de marechaussees zullen zijn, dan springt de hardheid van die bepaling nog meer in het oog, te meer, aangezien in zekere gevallen de assistentie bij art. 106 bevolen, niet vereischt zal worden in het geval bij art. 107 genoemd. Misbruik van de bevoegdheid tot het binnentreden van woningen wordt op deze wijze mogelijk gemaakt.

Hier en daar in de onderhavige en de andere ontwerpen wordt gewag gemaakt van het opmaken van proces-verbaal, hetgeen dan in de gevallen bij art. 107 bedoeld door den ambtenaar zal moeten geschieden, die

de woning of het terrein binnentreedt. Het opmaken van een proces-verbaal nu zal een moeilijke taak zijn voor de mindere beambten, van wie slechts weinigen ertoe in staat geacht kunnen worden.

Op Curaçao is men er steeds op bedacht geweest geen tapperijen of winkels, waar sterke dranken verkocht worden, in de buitendistricten toe te laten, met welk beginsel bij art. 109 gebroken wordt, weliswaar behoudens beperkende bepalingen, welke echter niet nagekomen kunnen worden.

Wordt tegenwoordig op Curaçao buiten het stadsdistrict sterke drank verkocht, dit geschiedt op clandestiene wijze. Indien nu de oprichting van drankwinkels in de buitendistricten toegelaten wordt, dan zal het misbruik van sterken drank daardoor bij de lagere standen in hooge mate toenemen en tot vechtpartijen en andere ongeregeldheden aanleiding geven.

De voorschriften van de tiende Afdeeling zijn over het algemeen zóó vexatoir en oppressief, dat zij in den hoogsten graad onaangenaam voor de ingezetenen blijken zullen, daargelaten, dat, zoo de hand eraan mocht worden gehouden, een groote vermeerdering van uitgaven te verwachten is.

Een ieder kan, volgens die voorschriften, door den minsten beambte verdacht worden van smokkelarij en op bloot vermoeden onderworpen worden aan de meest beleedigende behandeling van de zijde van dien beambte.

Art. 111 geeft zelfs de bevoegdheid aan ambtenaren, ook buiten hunne standplaats, alle personen te visiteeren, die zij verdenken van goederen met zich te voeren, onder bepalingen, die zoo bovenmatig scherp zijn, dat de persoonlijke vrijheid van de ingezetenen bedreigd, zoo niet geschonden wordt.

Art. 115 geeft uitdrukkelijk aan marechaussees,

politiebeambten en veldwachters de bevoegdheid tot het doen van visitatiën, bekeuringen, aanhoudingen en inbeslagnemingen, hetgeen niet te verdedigen is.

Tot verzekering van het verschuldigde recht, waar getracht mocht worden het te ontduiken, heeft het ontwerp bepalingen opgenomen zóó hard, dat zij uiterst vexatoir zullen blijken, ook voor hen, die geenszins van plan zijn dat recht te ontduiken.

De bewering, dat die bepalingen, in de wet opgenomen om het smokkelen tegen te gaan, enkel strekken om de ingezetenen van den sluikhandel af te schrikken, kan niet opgaan. Ten eerste heeft zich de behoefte aan dergelijke wetten nooit doen gevoelen en ten tweede zou het voorbehoedmiddel erger dan de kwaal zijn, waar, bijvoorbeeld, de minste beambte, mits voorzien van zijn aanstelling, de bevoegdheid verkrijgt om tot allerhande tergende handelingen over te gaan. Tegen dergelijke bepalingen moet met klem gewaarschuwd worden.

De elfde Afdeeling behandelt het tarief, waarnaar het invoerrecht geheven zal worden.

Tegen de bepaling van art. 122, namelijk, dat het invoerrecht betaald moet worden bij de aangifte ten invoer, is reeds hiervoren terloops aangevoerd, dat hierdoor stremming zal ontstaan voor de tijdige ontvangst van de goederen door den consignataris.

Gedurende lange jaren is het niet meer dan één- of tweemaal voorgekomen, dat het verschuldigde recht niet aan de Koloniale Kas is voldaan. Is de thans geldende termijn van drie maanden eenigszins lang, men stelle dien op minder, althans op één maand, zullende het verleenen van dit crediet aan de gevestigde solide kooplieden geen gevaar van verlies voor de Koloniale Kas medebrengen.

De ondervinding heeft bewezen, dat het niet noodig is betaling van het invoerrecht te eischen vóór de afleve-

ring van de goederen en elke vergemakkelijking, welke zonder schade voor het Gouvernement kan toegestaan worden, bevordert den handel. Ook in Venezuela en elders wordt crediet voor invoerrecht aan de gevestigde kooplieden toegestaan.

De voorschriften van art. 124 kunnen ook al achterwege worden gelaten.

De bepaling van verzegeling, bij art. 126 voorgesteld, zal een stremming voor de scheepvaart kunnen veroorzaken en zulks nutteloos, aangezien de schepen in den regel slechts het noodige voor de reis aan boord hebben. Moeilijk zal de hoeveelheid, welke elk schip aan boord kan hebben, bij een Gouvernementsbesluit kunnen worden bepaald, tenzij voor elk inkomend schip zulk een besluit genomen mocht worden, hetgeen een vermeerdering van werkzaamheden zonder eenig voordeel zal zijn.

Het tarief in art. 127 opgenomen, is hierboven reeds besproken.

De bevolking wordt, zonder eenig nut, overigens toch reeds zoodanig aan banden gelegd, dat men zich moet afvragen, waartoe bovendien nog de bepalingen, onder Hoofdstuk III voorkomende, opgenomen moeten worden.

De formaliteiten, welke voor de vervoerbiljetten worden voorgeschreven, zijn te bezwarend; in art. 135 wordt geëischt, dat niet alleen de weg, waarover het vervoer plaats moet vinden, maar ook de tijd, dien het vervoer vordert, worden uitgedrukt, waarbij nog komt, dat het vervoerbiljet op posten ter afteekening moet worden afgeleverd.

De bepalingen van de derde Afdeeling, vervoer over zee, zullen uiterst stremmend blijken voor den handel.

Het ware veel beter elk eiland der kolonie een afzonderlijk belastinggebied te laten blijven, dan de bezwa-

rende bepalingen in het leven te roepen, welke het vervoer van het eene eiland naar het andere regelen.

De verzegeling en plombeering van schepen is een bepaling, welke onder de bestaande omstandigheden, o. a. met het oog op de inrichting van de zeilschepen, in de vaart tusschen de verschillende eilanden, in de praktijk onmogelijk zal moeten blijken, wanneer men bijvoorbeeld bedenkt, dat er open booten onder zijn.

Die bepaling is een noodeloos, nieuw ongerief, dat groote ontevredenheid zal veroorzaken. Ware men er op uit de scheepvaart tusschen de verschillende eilanden onmogelijk te maken, geen gepaster middelen zouden kunnen worden gevonden dan de voorschriften voorkomende in deze derde Afdeeling.

Van de bepalingen voorkomende in Hoofdstuk IV, doorvoer, kan niets beters gezegd worden dan van de voorgaande.

Zoo geeft het derde lid van art. 145 aan de ambtenaren de bevoegdheid de lossing te vorderen van goederen, welke doorgevoerd worden met hetzelfde schip, waarmede zij zijn aangebracht, en dit met het doel van visitatie, die toch niet van eenig nut geacht kan worden.

Ook hier dient aangemerkt te worden, dat elke stremming van den doorvoer het gevolg zal hebben, dat onze haven door mindere stoomschepen zal worden bezocht.

Goederen voor doorvoer aangegeven behooren, mits niet in consumtie gebracht, vrij te blijven van visitatie en verdere formaliteiten.

Op plaatsen, waar groote fabrieken bestaan, kunnen bepalingen noodig zijn als die, welke voorgesteld worden, maar hier is het onderzoek naar de identiteit van de goederen geenszins noodig.

De bepalingen van de derde Afdeeling (art. 154 e. v.)

zijn overbodig en stremmend te achten, aangezien zij noodelooze formaliteiten voorschrijven, welke tijd rooven en moeilijkheden veroorzaken, terwijl Curaçao behoefte heeft aan bevordering, vergemakkelijking van de scheepvaart, die aangemoedigd moet worden en niet ontmoedigd door allerhande bezwarende formaliteiten.

Zoo zijn de bepalingen in verband met den uitvoer (Hoofdstuk V), vooral die van art. 164, bezwarend zonder eenig nut, wordende bij dit art. o. a. opgave van het land en in zeker geval ook van de plaats van bestemming der goederen voorgeschreven, hetgeen stremmend zal moeten werken voor de scheepvaart, vooral voor de kleine schepen.

Waar bovendien geen uitvoerrecht geheven wordt, weegt het nut, verbonden aan de verplichte opgave van de hoeveelheid, de soort, de waarde der goederen niet op tegen de moeilijkheden, welke daardoor den handel in den weg gelegd worden.

Allen, die met de locale omstandigheden vertrouwd zijn, zullen onmiddellijk inzien hoe stremmend die bepalingen zullen werken.

De uitklaring, zooals die thans plaats vindt, zou gevoeglijk onveranderd kunnen blijven. Men verlieze niet uit het oog, dat elke meerdere formaliteit, aan de scheepvaart opgelegd, een bezwaar opleveren zal.

Hoofdstuk VI, handelende over postpakketten, kan eveneens gemist worden. De thans gevolgde praktijk is aan mindere formaliteiten onderhevig en levert voldoenden waarborg voor de verschuldigde invoerrechten op.

Hoofdstuk VII, in- en uitvoer met oorlogsschepen, bevat bepalingen, welke groote moeilijkheden kunnen teweegbrengen.

Het streven is tegenwoordig onze haven een station

voor schepen te doen worden; oorlogsschepen aan formaliteiten te onderwerpen, welke als kwetsend voor de eer beschouwd kunnen en zullen worden, is dus voorzeker een verkeerde maatregel.

De verdenking van ontduiking van rechten, een denkbeeld, dat het geheele ontwerp beheerscht, wordt tot het uiterste gedreven en visitatie, verzegeling aan boord van oorlogsschepen voorgeschreven.

Het belang der kolonie, de eerbiediging van vreemde en nationale oorlogsschepen en van hunne officieren vorderen, dat dergelijke bepalingen als in dit hoofdstuk voorkomen, in een koloniale verordening niet worden opgenomen.

Kwetsend voor de eer van een Commandant, in den regel een hooggeplaatst officier, zal het wezen, dat zijn aangifte—in triplo moet zij opgemaakt worden—door ondergeschikte douanebeambten met de goederen, aan boord aanwezig, vergeleken dient te worden.

Werkelijk is het vreemd te achten, dat zonder eenig nut vreemde oorlogsschepen aan zulke tergende maatregelen worden onderworpen.

Is volgens de Memorie van Toelichting de regeling ten aanzien van oorlogsschepen in hoofdzaak een navolging van die sedert 1903 in het Moederland bestaande, waarvan de bepalingen, altijd volgens de Memorie van Toelichting, aan een langdurige [lees vierjarige] praktijk getoetst zijn, dat sluit nog volstrekt niet in, dat die regeling geschikt is voor Curaçao bij de bestaande verhoudingen, die hier anders zijn dan in Nederland.

Hoofdstuk VIII, handelende over zekerheidstellingen, zal zonder eenig werkelijk nut bezwarend blijken. Ten overvloede wordt hier herhaald, dat bij het sedert lange jaren gevolgd stelsel de Koloniale Kas zoo goed als geen verlies geleden heeft.

Zoowel in het belang van den handel als tot voorko-

ming van meerdere lasten voor de Administratie, dient derhalve, naar de meening van de Kamer, dit geheele hoofdstuk uit het ontwerp gelicht te worden.

Hoofdstuk IX, handelende over entrepôts, houdt ook al geen rekening met de bestaande gebruiken en toestanden, zoodat het daarbij voorgestelde stelsel in de praktijk niet die uitkomsten zal opleveren, welke ervan verwacht worden.

Naar aanleiding van hetgeen de Memorie van Toelichting omtrent dit punt verklaart, veroorlooft zich de Kamer het volgende te berde te brengen.

Vooropgesteld kan worden, dat volledige bekendheid met locale toestanden iets is, waarop de Kamer wel bogen mag, terwijl zij meent, dat ten deze de theorie aan de praktijk de plaats moet inruimen.

Gaat men nu den feitelijken toestand na, dan ziet men, dat de handel van Curaçao in de laatste jaren, sedert de naburige landen in directe gemeenschap gekomen zijn met Europa en de Vereenigde Staten, als een gevolg daarvan ingekrompen is tot een winkelhandel.

De oorzaak hiervan is niet te zoeken in het gemis van een entrepôtstelsel, maar wel in de gewijzigde verhoudingen in de omliggende landen. Naarmate die landen hun natuurlijken ontwikkelingsgang verder vervolgen, verwijderen wij ons verder van den vroegeren toestand en wordt ook de kans op een terugkeer daartoe minder.

De goederen, welke door de kooplieden ingevoerd worden, moeten in hunne winkels tentoongesteld worden, om niet alleen aan de plaatselijke consumenten, maar ook aan de koopers uit het buitenland, meestal doorreizende passagiers, verkocht te worden.

Deze passagiers zijn thans niet dan bij uitzondering wederverkoopers, zoodat zij niet zulke hoeveelheden inslaan, dat de origineele colli hun van uit een entrepôt

afgeleverd zouden kunnen worden; in verreweg de meeste gevallen zijn het dan ook betrekkelijk geringe hoeveelheden van één artikel, die verkocht worden.

Bepalingen gemaakt ten gunste van een groothandel, die niet meer bestaat en waarvan de herleving in afzienbaren tijd niet te verwachten is, zullen dus in de praktijk niemand ten goede komen en alleen een uitzetting der koloniale uitgaven ten gevolge hebben.

Hoofdstuk X. Vervolgingen en straffen. De geest, die uit art. 229 doorstraalt, geeft het denkbeeld aan, dat bij de samenstelling van het ontwerp heeft voorgezeten.

In strijd met alle billijkheid zullen personen worden gestraft voor daden van anderen, zelfs ingeval die daden buiten hun medeweten gepleegd zijn.

Een klerk, ontevreden over zijn patroon en zich op hem willende wreken, wordt in de gelegenheid gesteld door het plegen van een misdrijf dien patroon een zware straf te doen oploopen.

Art. 235 schrijft o. a. de aanhouding van vaartuigen voor en geeft de bevoegdheid hiertoe aan elken ambtenaar der invoerrechten en accijnzen. Aanhouding van een schip kan echter dikwijls groote gevolgen hebben. Afgezien van internationale quaestiën, die eruit zullen kunnen ontstaan, en al bepaalt art. 240 ook, dat de schadevergoeding wegens verkeerde aanhouding niet meer kan bedragen dan één honderdste deel van de waarde der aangehouden goederen, zou bij ongegronde aanhouding van een groote stoomboot degene, die de gevolgen moet dragen, het zwaar te verantwoorden hebben.

Naar de letter van het ontwerp zou de bevoegdheid tot het aanhouden van vaartuigen zich ook uitstrekken tot de inbeslagneming van een oorlogsschip, indien blijkt, dat door zijn Commandant of officieren getracht wordt de rechten te ontduiken.

Dat ook aanhouding van personen onder de be-

voegdheden van de ambtenaren, dus van elken minderen beambte valt, gaat naar het oordeel der Kamer alle perk te buiten.

De voorgestelde straffen zijn zoo buitengewoon zwaar, dat er geen sprake is van een juiste verhouding tot de gepleegde misdrijven, waarop bijvoorbeeld straffen bedreigd worden als verbeurdverklaring van vaartuigen naast boeten tot f. 3000.— en gevangenisstraf tot drie jaren.

Art. 246, deze straffen nog niet voldoende achtende, verdubbelt die in het geval daarbij vermeld, terwijl art. 250 een boete oplegt van tienmaal het bedrag van het invoerrecht en den accijns.

Wanneer men bedenkt, dat het accijnsrecht soms meer dan het dubbele is van de waarde van accijnsgoederen, welker verbeurdverklaring voorgeschreven wordt, ziet men, dat het geval niet uitgesloten is, dat een nog al bemiddelde koopman daardoor geruïneerd wordt.

Overtreding van art. 102 wordt gestraft volgens art. 259 met een boete van minstens f. 500.—

Bij dit art. wordt de bewoner of eigenaar van het huis van de boete vrijgesteld, zoo de nederlegging der goederen buiten zijn weten is geschied, hetgeen in zekere mate een afwijking van het vastgestelde bij art. 229 in zich sluit. Maar om deze vrijstelling te genieten moet de bewoner of eigenaar van het aanwezig zijn der goederen aan de ambtenaren kennis geven vóór het begin van het onderzoek, hetgeen alweer in zekere gevallen een onmogelijkheid is. Immers, hoe zou iemand kennis kunnen dragen van hetgeen buiten zijn weten plaats vond?

Dit rapport, waarin slechts de hoofdpunten zijn behandeld, kon niet minder uitgebreid zijn.

Uit de bespreking van die hoofdpunten blijkt, dat het ontwerp te vele bezwarende bepalingen inhoudt, te ingewikkeld is, en dat, zoo het tot wet verheven mocht

worden, de nadeelige gevolgen ervan voor handel en scheepvaart niet uitblijven kunnen, zoodat, naar het oordeel der Kamer, de geheele verordening, zooals zij in ontwerp ligt, niet aannemelijk is.

De Kamer zou daarom in overweging geven, om het ingediende ontwerp der Algemeene Verordening op den in– uit– en doorvoer en de accijnzen te vervangen door een ander, waarin de fouten, door de praktijk aangetoond in de bestaande verordening, vermeden kunnen worden zonder nieuwe belemmerende bepalingen op te nemen.

De verordening van 1881, welke toch zeer goed gewerkt heeft, zou zoodoende, aangevuld en zonder de thans daarin voorkomende fouten, in een nieuw gewaad verschijnen, zullende de uitvoering ervan niet onderhevig zijn aan de groote bezwaren verbonden aan het nu ingediende ontwerp, terwijl alsdan bovendien bij de beambten, met de uitvoering belast, niet die wetskennis behoeft verondersteld te worden, welke zij hier in den regel niet en op de andere eilanden nog minder bezitten.

De Kamer stelt zich voor in een tweede rapport eenige van de andere der achttien voorgestelde ontwerp–verordeningen te bespreken.

Curaçao, September 1907.

De Kamer van Koophandel en Nijverheid,

A. JESURUN,

Voorzitter.

C. G. DE HASETH Cz.

Secretaris.

Kon. Inst. v/d Tropen
CENTRALE BOEKERIJ
AMSTERDAM